

ความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัย
ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติ

Opinion of the Employees of National Housing Authority toward
Implementation of the 20-Year Master Plan for Housing Development
(2017-2036)

ณัฐรยาน์ กลั่นเนียม¹ เกวลิน ศीलพิพัฒน์²
Nattaya Klannium, Kevalin Silphiphat

บทคัดย่อ (Abstract)

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-test one-way ANOVA และ Pearson's Correlation Coefficient

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติอยู่ในระดับดี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน และพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ชำนาญการไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ

คำสำคัญ (Keywords): การเคหะแห่งชาติ; การนำนโยบายไปปฏิบัติ;

แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579)

Abstract

The research article aimed: 1) examine the opinion of the employees of the National Housing Authority toward implementation of the 20-Year Master Plan for Housing Development

Received: 2024-05-22 Revised: 2024-06-13 Accepted: 2024-06-15

¹ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ Master of Arts (Political Science), Department of Political Science and Public Administration, Faculty of Social Sciences, Kasetsart University. E-mail: nklannium@gmail.com

² อาจารย์ที่ปรึกษาและรองคณบดี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ Advisor and Deputy Dean, Faculty of Social Sciences, Kasetsart University. E-mail: Kevalin.s@ku.th

(2017-2036), 2) to compare the opinion of the employees of National Housing Authority toward implementation of the 20-Year Master Plan for Housing Development (2017-2036), based on personal factors, and 3) to examine the relationship between the factors associating to the policy implementation and the opinion of the employees of National Housing Authority toward implementation of the 20-Year Master Plan for Housing Development (2017-2036). It was quantitative research. This study used a questionnaire as a tool for data collection. A sample consisted of 309 people. The statistics used to analyze the data were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA, and Pearson's correlation coefficient.

The results of this study showed that the employees of National Housing Authority agreed that the agency implement the 20-Year Master Plan for Housing Development (2017-2036) at the good level. The results of the hypothesis testing showed that the sample with different personal factors had no different opinions. The factors, associating with the policy implementation the policy components, organization competency, attitude of policy implementers, evaluation, and support from relevant agencies positively correlated with the opinion of the employees of National Housing Authority toward the implementation of the 20-Year Master Plan for Housing Development (2017-2036).

Keywords: National Housing Authority; policy implementation;
the 20-Year Master Plan for Housing Development (2017-2036)

บทนำ (Introduction)

การเคหะแห่งชาติ เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ในสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นหน่วยงานหลักในด้านการพัฒนาและแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งมีพันธกิจและเป้าหมายการดำเนินงานที่สอดคล้องกับแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยการเคหะแห่งชาติ มีแผนงานสำคัญภายใต้ยุทธศาสตร์ฯ ดังกล่าวคือ แผนการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย มีหน่วยที่อยู่ในความรับผิดชอบของการเคหะแห่งชาติจำนวน 2,271,080 หน่วย จากจำนวน 5.87 ล้านครัวเรือน (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2560) ของผู้ที่ไม่มีการมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยตามแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ซึ่งการเคหะแห่งชาติได้ดำเนินการพัฒนาที่อยู่อาศัยตามภารกิจขององค์กรและภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง มีผลการดำเนินงานภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ระหว่างปี 2560-2566 รวมจำนวน 28,499 หน่วย (การเคหะแห่งชาติ, 2566) ซึ่งจากจำนวนหน่วยที่อยู่อาศัยที่ได้ดำเนินการพัฒนาไปแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเคหะแห่งชาติสามารถพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ได้ค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนหน่วยในการพัฒนาที่อยู่อาศัยที่เป็นเป้าหมายในการพัฒนาของการเคหะแห่งชาติ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประชาชน โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย เนื่องจากการเคหะแห่งชาติไม่สามารถที่จะพัฒนาที่อยู่อาศัยให้ครอบคลุมกับความต้องการของประชาชนได้ จึงควรที่จะต้องมีการกลับมาทบทวนว่าเป็นเพราะเหตุปัจจัยใดที่เข้ามาส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติของการเคหะแห่งชาติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกลไกที่มีความสำคัญในกระบวนการนโยบายที่จะนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวัตถุประสงค์ของนโยบายกับการปฏิบัติที่มุ่งให้นโยบายประสบผลสำเร็จ (Pressman and Wildavsky, 1973) และเป็นความรับผิดชอบขององค์กรหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการขับเคลื่อนนโยบายจะต้องมีการศึกษาแนวทางในการผลักดัน และบริหารจัดการทรัพยากรในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงหลีกเลี่ยงปัจจัยที่จะเข้ามาส่งผลกระทบทางลบต่อนโยบายจนนำไปสู่ความล้มเหลวของนโยบายได้ (วชิรวัชร งามละม่อม, 2559)

สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้น มีนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศหลายท่านที่ได้ทำการศึกษาตัวแปรหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย ซึ่งจากการศึกษาพบว่าในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อันเป็นกระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติของหน่วยงานหรือองค์กรที่มีหน้าที่ในการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นมีปัจจัยหลายอย่างที่เข้ามาเป็นตัวแปรสำคัญต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบาย เช่น กล้า ทองขาว (2551: 22-28) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายหลายประการ โดยสรุปคือ เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของนโยบาย การได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มต่างๆ ในสังคม ศักยภาพของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเหมาะสม ทักษะของผู้ปฏิบัติงานต่อนโยบาย การมีผู้นำที่มีความสามารถไปจนถึงการมีระบบการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ หรือในการศึกษาของ สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2560: 485-499) ได้กล่าวถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายประการ โดยสรุปคือ แหล่งที่มาของนโยบาย ความชัดเจนของนโยบาย การได้รับการสนับสนุนจากผู้มีส่วนได้เสีย ความซับซ้อนของหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ การสร้างสิ่งจูงใจให้กับผู้ปฏิบัติงาน และการจัดสรรทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานตามแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ของการเคหะแห่งชาติสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ พัฒนา และนำไปปรับใช้ในการขับเคลื่อนนโยบาย แผนงาน โครงการในการพัฒนาที่อยู่อาศัย เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และสายงานที่สังกัด
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ

สมมติฐานการวิจัย (Research Hypothesis)

1. พนักงานการเคหะแห่งชาติที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และสายงานที่สังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติแตกต่างกัน
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ชำนาญการไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ประกอบด้วยประเด็นยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการพัฒนาและสนับสนุนให้มีที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐาน 2) ด้านการเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย 3) ด้านการยกระดับการบูรณาการด้านบริหารจัดการที่อยู่อาศัย 4) ด้านการส่งเสริมชุมชนเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน และ 5) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี และศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.2 ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานการเคหะแห่งชาติที่ปฏิบัติงานในสายงานที่เกี่ยวข้องกับการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัย ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ จำนวน 1,353 คน และหากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) และสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 309 คน

1.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการศึกษาครอบคลุมพนักงานการเคหะแห่งชาติที่ปฏิบัติงานในสำนักงานใหญ่และส่วนภูมิภาค

1.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลระหว่างเดือน มกราคม-กุมภาพันธ์ 2567

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานการเคหะแห่งชาติ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน หน่วยงานที่สังกัด

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการน่านโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ การติดตามและประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ด้านการพัฒนาและสนับสนุนให้มีที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐาน ด้านการเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย ด้านการยกระดับการบูรณาการด้านบริหารจัดการที่อยู่อาศัย ด้านการส่งเสริมชุมชนเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี

ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเก็บข้อมูลจากพนักงานการเคหะแห่งชาติที่ปฏิบัติงานในสายงานที่เกี่ยวข้องกับการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ จำนวน 309 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) ในการอธิบายปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการน่านโยบายไปปฏิบัติ และระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579)

สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ใช้เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางสถิติ โดยใช้การทดสอบที (t-test) และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในการวิเคราะห์หาความของความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน และใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันในการหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการน่านโยบายไปปฏิบัติกับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ผลการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 67.6 มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 226 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1 มีระดับตำแหน่ง 5-6 จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 มีระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 0-5 ปี จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในสายงานบริหารชุมชน จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการน่านโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ รายด้านและโดยรวม

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. องค์ประกอบนโยบาย	3.97	.55	ดี
2. สมรรถนะของหน่วยงาน	3.47	.48	ปานกลาง
3. ทักษะของผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ	4.08	.57	ดี
4. การติดตามประเมินผล	3.81	.69	ดี
5. การสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง	3.73	.57	ดี
รวม	3.75	.45	ดี

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับดี (3.75) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทักษะของผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.08) รองลงมาคือ องค์ประกอบนโยบาย (3.97) และด้านสมรรถนะของหน่วยงาน (3.47) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การพัฒนาและสนับสนุนที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐาน การเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย การยกระดับการบูรณาการด้านบริหารจัดการที่อยู่อาศัย การส่งเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน และการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ รายด้านและโดยรวม

การนำแผนแม่บทการพัฒนาการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การพัฒนาและสนับสนุนที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐาน	3.60	.60	ปานกลาง
2. การเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย	4.22	.66	ดี
3. การยกระดับการบูรณาการด้านบริหารจัดการที่อยู่อาศัย	4.05	.56	ดี
4. การส่งเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน	3.93	.59	ดี
5. การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี	4.20	.64	ดี
รวม	3.95	.48	ดี

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับดี (3.95) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย ไปปฏิบัติอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.22) รองลงมาคือ การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี (4.20) และด้านการพัฒนาและสนับสนุนที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐาน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด (3.60)

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 พนักงานการเคหะแห่งชาติที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และสายงานที่สังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติแตกต่างกัน โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า พนักงานการเคหะแห่งชาติที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และสายงานที่สังกัด แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ชำนาญการไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติ โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะของผู้ชำนาญการไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

1. ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ระดับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับดีเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การเสริมสร้างระบบการเงินและสินเชื่อเพื่อการอยู่อาศัย ไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี การยกระดับการบูรณาการด้านบริหารจัดการที่อยู่อาศัย การส่งเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน และการพัฒนาและสนับสนุนที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐานตามลำดับ จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเคหะแห่งชาติให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ให้บรรลุได้ตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะในด้านของระบบการเงินและสินเชื่อ เนื่องจากปัญหาเรื่องของการถูกปฏิเสธสินเชื่อที่อยู่อาศัยเป็นประเด็นปัญหาหลักที่ลูกค้าของการเคหะแห่งชาติโดยส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยประสบ การเคหะแห่งชาติจึงจะต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดมาตรการในการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน เช่น การเช่าซื้อในอัตราดอกเบี้ยพิเศษ การลดค่าธรรมเนียมการโอน โครงการสินเชื่อเพื่อการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยที่ถูกปฏิเสธจากธนาคาร เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชยพล หอมเกษร (2564) ที่มีผลการวิจัยว่า ปัญหาอุปสรรคสำคัญในการนำนโยบายที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จคือการเข้าไม่ถึงสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อย อันเนื่องมาจากสถาบันทางการเงินที่มีความเข้มงวดในการพิจารณาสินเชื่อมากขึ้น ส่งผลให้ผู้มีรายได้น้อยที่ส่วนใหญ่มีสถานะทางการเงินที่ไม่มั่นคงถูกปฏิเสธสินเชื่อสูงขึ้นเช่นกัน

2. ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานการเคหะแห่งชาติที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะ ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานไม่มีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติ แนวคิด หรือความ

คิดเห็นต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ไปปฏิบัติ และอาจเป็นเพราะผู้บริหารของการเคหะแห่งชาติให้ความสำคัญกับพนักงานทุกคนในองค์กร ในการสื่อสารสร้างความเข้าใจ สร้างการรับรู้เกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงาน และผลการดำเนินงานภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ผ่านช่องทางต่างๆ เช่น ทางผู้บริหารที่กำกับดูแล การประชุมต่างๆ และข่าวประชาสัมพันธ์ภายในองค์กร ไปจนถึงกิจกรรมต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้พนักงานทุกระดับสามารถเข้าไปรับฟังนโยบายจากผู้บริหารระดับสูงได้ จึงส่งผลให้พนักงานมีความเข้าใจต่อเรื่องต่างๆ ที่ตรงกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐกร กลิ่นอุบล (2551) ที่มีผลการวิจัยว่า เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในองค์กรบริหารส่วนตำบลภาคกลางที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ อบต.ที่สังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อาธิมา แสงเมือง (2557) ที่มีผลการวิจัยว่า พนักงานบริษัทที่มี อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง และระยะเวลาในการทำงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานไปปฏิบัติแตกต่างกัน

3. ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทุกด้านมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติ ดังนี้

3.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านองค์ประกอบของนโยบายมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) ไปปฏิบัติ อาจเป็นเพราะ องค์ประกอบของนโยบายเป็นส่วนสำคัญที่กำหนดทิศทางและเป้าหมายของนโยบาย หากองค์ประกอบของแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ดังกล่าว มีความชัดเจน ไม่ซับซ้อน หรือไม่ยากจนเกินไป มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ ก็จะทำให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ง่ายขึ้น และส่งผลให้นโยบายดังกล่าวมีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวัฒน์ คุณนุช (2558) ที่มีผลการวิจัยว่า ลักษณะของนโยบายมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการนำนโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ไปปฏิบัติ

3.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านสมรรถนะของหน่วยงานมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ อาจเป็นเพราะ การนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ไปปฏิบัติจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสมรรถนะของหน่วยงานที่รับผิดชอบนำนโยบายไปปฏิบัติว่ามีความพร้อมหรือไม่ ทั้งในด้านงบประมาณ บุคลากร และทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นในการปฏิบัติงานตามนโยบาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรศิริ สมจอมชาญ (2558) ที่มีผลการวิจัยว่า สมรรถนะภายในองค์กรของโรงพยาบาลมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายการดูแลผู้สูงอายุไปปฏิบัติในทิศทางบวก กล่าวคือ หากสมรรถนะภายในองค์กรเพิ่มขึ้นความสำเร็จในการนำนโยบายการดูแลผู้สูงอายุไปปฏิบัติก็จะเพิ่มขึ้นตาม

3.3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ อาจเป็นเพราะ หากผู้ปฏิบัติงานที่มีหน้าที่นำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ไปปฏิบัติ มีทัศนคติที่ดีต่อนโยบาย เชื่อว่านโยบายดังกล่าว จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม จะส่งผลให้ผู้ปฏิบัติงานมีความตั้งใจ มุ่งมั่น และทุ่มเทที่จะขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าหากผู้ปฏิบัติงานมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ การนำนโยบายไป

ปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จก็อาจเกิดขึ้นได้ยากเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลงกต แพนสนิท (2557) ที่มีผลการวิจัยว่า ทักษะคติของเจ้าหน้าที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานตามหลักธรรมาภิบาลของส่วนราชการ ในจังหวัดนครราชสีมา

3.4 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการติดตามประเมินผลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ อาจเป็นเพราะ การติดตามประเมินผลเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ไปปฏิบัติทราบผลการดำเนินงานตามนโยบายว่าเป็นไปในทิศทางไหน บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ และทำให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน เพื่อใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานให้มีความถูกต้องและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ดังกล่าว มีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลิสร่า กังวล (2559) ที่มีผลการวิจัยว่า ระบบการวัดผลและการประเมินผลงานเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินไปปฏิบัติ

3.5 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานการเคหะแห่งชาติต่อการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ อาจเป็นเพราะ ในการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ ไปปฏิบัติ มีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน ทั้งหน่วยงานภาครัฐ ที่ให้การสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการ นโยบายการดำเนินงาน รวมไปถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ภาคเอกชน ที่ให้การสนับสนุนในเรื่องของการดำเนินโครงการ และการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน (Public-Private Partnerships) ภาคประชาชน ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของนโยบาย และสื่อมวลชน ที่ให้การสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์โครงการของการเคหะแห่งชาติ ดังนั้น หากการเคหะแห่งชาติได้รับการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ย่อมส่งผลให้การดำเนินงานภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัยฯ มีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐวัฒน์ คุณนุช (2558) ที่มีผลการวิจัยว่า ความร่วมมือจากหน่วยงานมีความสัมพันธ์กับบทบาทของนักประชาสัมพันธ์ในการนำนโยบายการประชาสัมพันธ์ไปปฏิบัติ

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย (Research Knowledge)

การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้น จะต้องให้ความสำคัญปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่ส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งจากการศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายไปปฏิบัติมีอยู่หลายประการด้วยกัน ได้แก่ องค์ประกอบของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ทักษะคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และการสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการนำนโยบายไปปฏิบัติควรที่จะต้องให้ความสำคัญ และพัฒนาปัจจัยดังกล่าวให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติมีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารระดับสูงที่กำลังดูแลสายงานพัฒนาธุรกิจและกลยุทธ์องค์กร ควรทบทวนนโยบายหรือมาตรการเพื่อดึงดูดให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมลงทุนในการพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยของการเคหะแห่งชาติมากขึ้น ภายใต้ข้อกำหนด กฎ ระเบียบที่มีความเหมาะสม เพื่อช่วยลดข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณและเงินกู้ภาครัฐ เนื่องจากต้นทุนในการก่อสร้างและอัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้นทำให้การเคหะแห่งชาติไม่สามารถพัฒนาโครงการในระดับราคาที่กลุ่มเป้าหมายสามารถรับภาระได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จึงควรที่จะมีการกำหนดนโยบายหรือมาตรการเพิ่มเติมเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและแรงจูงใจให้ภาคเอกชนเกิดความสนใจมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการช่วยให้การเคหะแห่งชาติสามารถพัฒนาโครงการได้ตามเป้าหมายมากขึ้น และเป็นการช่วยให้ผู้มีรายได้น้อยมีที่อยู่อาศัยที่มีมาตรฐาน ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมมากขึ้นเช่นเดียวกัน

1.2 ฝ่ายทรัพยากรบุคคลควรมีการศึกษาวเคราะห์ทบทุนโครงสร้างองค์กรของการเคหะแห่งชาติ เพื่อศึกษาว่าโครงสร้างองค์กรในปัจจุบันมีความเหมาะสมหรือไม่ มีข้อดี ข้อเสียอย่างไร บทบาทอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ ของแต่ละหน่วยงานมีความซ้ำซ้อนกันหรือไม่ โดยอาจจัดกิจกรรมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงาน เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนในองค์กรได้มีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาองค์กรของตน และหากมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างองค์กร ผู้บริหารควรที่จะมีการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงานไม่ให้เกิดความสับสนและตื่นตระหนกกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

1.3 ควรมีการจัดสรรทรัพยากรที่มีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานตามนโยบายให้มีความเพียงพอต่อความต้องการอย่างเหมาะสม ทั้งทรัพยากรมนุษย์ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ และงบประมาณที่ใช้ในการปฏิบัติงานให้เพียงพอต่อความจำเป็น โดยอาจนำประเด็นดังกล่าวไปหารือร่วมกันในที่ประชุมบริหารความเสี่ยงองค์กร หรือในที่ประชุมงบประมาณประจำปี โดยอาจพิจารณาจัดสรรให้เรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ที่จะส่งผลกระทบในทางลบต่อองค์กรและสังคมก่อน และนำความเห็นของที่ประชุมมาประกอบการพิจารณาจัดสรรทรัพยากรก่อนเสนอต่อผู้บริหารระดับสูงพิจารณาต่อไป

1.4 ควรจัดทำโครงการศึกษาวเคราะห์ทบทุนระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยของการเคหะแห่งชาติ เพื่อลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นหรือซับซ้อน และมีความทันสมัยสอดคล้องกับบริบทของสังคมในปัจจุบัน

1.5 ผู้บริหารระดับสูงที่กำลังดูแลสายงานพัฒนาโครงการ ควรมอบหมายคณะทำงานหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้าง ให้มีการเพิ่มมาตรการในการกำกับดูแล และควบคุมการก่อสร้าง การตรวจสอบการก่อสร้างที่อยู่อาศัย โดยอาจนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ มาช่วยในการกำกับดูแลให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ เช่น การใช้โดรนตรวจสอบพื้นที่ก่อสร้าง การติดตั้งกล้องวงจรปิดที่มีระบบออนไลน์สามารถเปิดดูได้แบบเรียลไทม์ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรที่จะศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การนำนโยบายไปปฏิบัติเพิ่มเติม เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้เน้นไปที่การศึกษาปัจจัยภายในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรที่จะมุ่งเน้นไปที่การศึกษาปัจจัยภายนอกองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำแผนแม่บท

การพัฒนาที่อยู่อาศัย ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ได้อย่างรอบด้านและครอบคลุมทุกมิติที่เกี่ยวข้อง

2.2 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ การศึกษาครั้งต่อไปจึงควรที่จะมีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติงาน ที่เป็น Key Person ในการนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัย ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาประกอบการศึกษา การนำแผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัย ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ไปปฏิบัติ ได้อย่างลึกซึ้งและรอบด้านมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กล้า ทองขาว. (2551). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผน หน่วยที่ 6 เรื่อง การนำนโยบายไปปฏิบัติ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- การเคหะแห่งชาติ. (2566). รายงานประจำปีการเคหะแห่งชาติ 2565. [Online]. แหล่งที่มา: <https://www.nha.co.th/information/> สืบค้นเมื่อ 25 สิงหาคม 2566.
- ชยพล หอมเกษร. (2564). การนำนโยบายที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา กรมธนารักษ์ และการเคหะแห่งชาติ. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณัฐวัฒน์ คุณนุช. (2558). การนำนโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ไปปฏิบัติ: ศึกษาบทบาทของนักประชาสัมพันธ์กรมประชาสัมพันธ์. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาวิชา รัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรศิริ สมจอมชาญ. (2558). เรื่องการนำนโยบายการดูแลผู้สูงอายุครบวงจรไปปฏิบัติของโรงพยาบาลราชพิพัฒน์ สำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาวิชา รัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัฐกร กลิ่นอุบล. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วชิรวัชร งามละม่อม. (2559). การนำนโยบายไปปฏิบัติ. [Online]. แหล่งที่มา: http://file.siam2web.com/trdm/journal/201331_80183.pdf สืบค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2565.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2560). นโยบายสาธารณะ: แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. พิมพ์ครั้งที่ 29. กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2560). แผนแม่บทการพัฒนาที่อยู่อาศัย ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579). [Online]. แหล่งที่มา: <https://ebooks.m-society.go.th/ebooks/detail/325> สืบค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2565.
- อลงกต แผนสนธิ. (2557). การนำนโยบายไปปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลของราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครราชสีมา. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- อลิสรา กังวล. (2559). การนำนโยบายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินไปปฏิบัติ ศึกษากรณี ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน). ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.

อาธิมา แสงเมือง. (2557). การนำนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานของบริษัท
สยาม โตโยต้า อุตสาหกรรม จำกัด ไปปฏิบัติ. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
นโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Pressman, J. L., & Wildavsky, A. B. (1973). **Implementation (2nd ed.)**. San Francisco: University
of California Press.

Yamane, Taro. 1973. **Statistics An Introductory Analysis**. 3rd ed. New York: Harper & Row.